

Hupelin Heikki

**METSÄSSÄ
KOKO MIES**

*Mies kulkee metsää
metsä kulkee miestä
metsän näköinen mies
miehen näköinen metsä...*

Näin määrittää itseään toistaiseksi ainoan runokokoelmani *Karhunpäinen metsänvartija* (WSOY 1992) nimihenkilö. Itseensä ja maailmaan pettyneenä kotimetsään ja isänsä haudalle palaava onnettomasti rakastunut runoilija, ”surusilmäinen havupuiden veli”, jolla on ”pää kuin karhulla.”

Omaelämäkertaa, omakuvaa kaikki tyynni. Olen syntynyt ja kasvanut metsässä, palannut epätrendikästä metsäläisyyttäni ja piloille urbanisoitunutta maailmaa surren metsään valmistautumaan armeliaaseen vaipumiseen havunoksan enkelinsiiven alle kuin haavoitettu karhu. En osaisi kirjoittaa omaa nimeäni, saati romaaneita, ilman metsän läheisyyttä. En pääse metsästä henkisesti enkä fyysisesti. Modernin kritiikin mielestä olen metsässä koko mies.

Mikä hänessä lieneekin, tarkemmin ajatellen. Henkisen työn tekijälle luulisi olevan sama missä hän tekee työtään. Mutta ei, jokin minussa vaatii ympärille metsää, sen puiden hiljaisuutta, sen tuulen ja lintujen ääniä. Olen kuin orpo kaupunkiasunnolla, jossa Linnunlahden männiköihin on puolisen kilometriä. Metsässä, kannolla istuen, tein ensimmäisen runonikin. Koska metsässä on mahdoton kirjoittaa, toin metsän työhuoneeseen: raahasin sinne kokonaisen puun harottavine oksineen. Appivainaa epäili järkeäni, eikä varmaan suotta.

Olemme maailman alussa meren pohjassa tai kuumassa geysirlähteessä toistaiseksi tuntemattomassa kemiallisessa prosessissa syntyneiden ensimmäisten orgaanisten yhdisteiden, eräänlaisen alkusolun kautta biologista sukua eläin- ja kasvikunnalle, puillekin, osa samaa elämän ihmettä hyisessä avaruudessa. Siksikö tuntenen puut hiljaisiksi veljikseni, kokenen menoni metsään terapeuttisena puolin ja toisin. Koskettelen puita ja puhun niille, supatan runoja. Ikäänkuin hyvittelen niitä ja ne hyvittelee minua. Nauran suurille kuusenturjakkeille ja petäjänköriläille, kun ne seista mojottaa jörössä ollossaan, ja ne tuntuvat nauravan minulle. Lohdutan metsää sen suruissa ja se lohduttaa minua. Metsässä tappioni ja suruni tuntuvat pienemmiltä, voittoni ja iloni kasvavat puiden kokoisiksi.

Ehkä elän jonkinlaisessa symbioosissa metsän kanssa. Kuin meillä olisi yhteinen verenkierto, voimme huonosti ilman toisiamme. Olen kasvanut metsään ja se on kasvanut minuun. Niinkuin sieni kasvaa puun juuririhmastoista, ja kääpä on pureutunut vanhaan koivuun ja koivu on yhtä sen kanssa. Tai ehkä olen tuulenkopra Pielisen hongassa, tuulenpesä jonne kuvittelin lapsena tuulen menevän nukkumaan soiden kuin Paaterin ovikannel, kun menin sinne aina kuuntelemaan Eevan neuvokkia taiteilijaksi tulemisessa: ”Kulje vaikka maailman ääriin ja omaksu sen hyvä ja paha, kunhan pysyt uskollisena itsellesi.”

Tarkoittikohan tuo metsää, metsänäköistä sieluani, puutaiteilija, Karjalan kukkivan puun äiti.

HEIKKI TURUNEN

Hanneriina Moisseinen ja Lina Berglund

Hupelissa taiteillen ja tutkien

Taiteilijaresidenssi Hupelin toiminta käynnistyi viime vuonna. Talossa työskenteli keväästä alkaen viisi taiteilija- ja tutkijavierasta ja lisäksi kesän aikana Hupeliin kävi tutustumassa useita kulttuurimatkailijaryhmiä. Ensimmäiset asukkaat olivat kuvataiteilijat Hanneriina Moisseinen ja Lina Berglund. Syyskaudella tunnettu kuvataiteilija ja taidegraafikko Tapani Mikkonen työskenteli Hupelissa kaksi kuukautta.

Samaan aikaan Mikkosen kanssa Hupelissa maalasi Venäjältä, Tverin kaupungista kotoisin oleva taidemaalari Nikolai Tshuvahin, joka oli saapunut Vuonisolahteen Olga-vaimonsa kanssa. Lääkäri Johanna Turtiainen valmisteli kirurgian alalle sijoitettavaa väitöskirjaansa joulukuun hämyssä.

Kaikki Hupelissa työskennelleet ovat nostaneet ykkössijalle paikan rauhallisuuden ja kauniin sijainnin. Kylän palvelut ovat myös saaneet kiitosta ja Kukossa on ollut mukava piipahtaa kahvikupposella tai valmiiden ruokapatojen ääressä. Jokainen Hupelissa työskennellyt on voinut paneutua omaan työskentelynsä sellaisen aikataulun mukaan, kuin on hyväksi todennut. Tapani Mikkonen kertoi monesti olleensa luomistuulella myöhäisen illan ja yön tunteina, jolloin ympäristö on täysin rauhoittunut. Nikolai Tshuvahin puolestaan käytti tarkkaan hyväksi joulukuun vähäiset valoiset hetket, halusihan hän vangita kankaalle vaikutelmia

Pielisen maisemista. Tshuvahin kertoi tulleensa maalaamaan Suomen talvea, mutta tällä kertaa lunta oli vain niukalti ja järvi lainehtii talvikuvissa! Tapani Mikkonen asuu Espoossa mutta on alun perin Pohjois-Karjalan poikia. Paluu lapsuusmaisemiin tuntui luontevalta ja vanhoja tuttujaakin on ollut mukava tavata, totesi Mikkonen.

Nikolai Tshuvahin puolestaan oli ensimmäistä kertaa Suomessa ja hän vertasi kokemaansa Amurjokea ympäröivään taigaan, jossa hän on viettänyt useita vuosia elämästään. Tshuvahin kertoi olleensa useissa taiteilijaresidensseissä eri puolilla Venäjää, mutta Hupelin työskentelyolosuhteet olivat hänen mielestään ehdottomasti rauhallisimmat ja itse hirsirakennus jo sinällään ilo silmälle.

Sarjakuviin erikoistuneella kuvataiteilijalla Hanneriina Moisseisella oli residenssityöskentelyn jälkeen syksyllä yhteisnäyttely Polina Petrushinan ja Gala Marian kanssa Helsingissä, Galleria Jangvassa. Hanneriina Moisseinen on monipuolinen taiteilija, jolla on omintakeinen tapa toteuttaa töitä mitä erilaisiin tekniikoin. Erityisesti sarjakuvan suotoon puettut tarinat ovat hänen sydäntään lähellä.

Lina Berglund on syntynyt Ruotsissa, mutta asuu ja työskentelee nykyään Norjassa. Linan työskentelymuodot ovat myös moninaisia; hänen näyttelyissään on usein nähty erilaisia installaatioita. Hanneriinalta ja Linalta tuli ehdotus yhteispohjoismaisen

taideleirin järjestämisestä Hupelissa. Jos rahoitus järjestyy, niin kesällä 2012 varmaankin näemme pohjoismaista väriä Vuonisolahteen raitilla.

Lääkäri Johanna Turtiainen työskentelee kirurgina Pohjois-Karjalan keskussairaalassa ja kertoi tulleensa Hupeliin siksi, että saisi häiriötä koostaa tulevaa väitöskirjaansa.

Kotona ja töissä on molemmissa omat menonsa ja kirjoittamiselle ei tahdo löytyä tarpeeksi aikaa. Johanna liikkui ahkerasti kylän raitilla ja tutustui Kukossa muutamiiin kyläläisiin niin hyvin, että innostui tulemaan kylän yhteiseen puurojuhlaan seurujentalolle.

Taiteilijaresidenssi Hupeli ottaa vastaan taiteilijoita ja tutkijoita, joita varten tilat on suunniteltu. Talossa voi asua ja työskennellä samanaikaisesti kolme henkilöä. Ajanjaksoina, jolloin talossa ei ole taiteilijoita, sitä on mahdollista vuokrata esim. kokousten ja pienimuotoisten tapahtumien pitämiseen.

Tuvassa on mukava kokousta takkatulen ääressä ja vaikkapa ottaa löylyt urakan päätteeksi rantasaunassa. Hupelissa on kolme asuntoa (á 33 m²), joissa on majoitustilaa yhteensä kuudelle yöpyjälle.

Tietoa Hupelistä ja Hupelin esite löytyy www.vuonisolahti.fi ja www.huvila.net/hupeli -sivuilta,

sp: taiteilijatalo@vuonis.net

Sirpa Sulopuisto

Lääkäri Johanna Turtiainen

Taidemaalari Nikolai Tshuvahin